

царството си. Народното нещастие му причинява такава ужасна болка, че той желаел да умре.

„Само веднаж да видя радостни лица, само веднаж да чуя смях и веселба, па тогава нека умра“, въздишал често стария цар и сълзи обливали бялата му като сняг брада.

Най-после царското желание се изпълнило.

III.

Това се случило през един слънчев майски ден. Гората била раззеленена, небето синьо, а полето навред покрито със шарени цветя. Навред било тихо — сжщинско мржтвило.

Из тъмната гора излязла една девойка, светла и ласкава като ден. Тя била облечена в дрехи от шарени цветни листенца. Нейните дълги спуснати коси блещели като злато. Очите ѝ били сини като теменужки, а устните ѝ — свежи като че ли от мляко и кржв. В дясната си ръка държала чадър от паунови пера, а в лявата — кошница, пълна с пжпки и фиданчета.

Чуднохубавата девойка се спряла на полусянка и почнала да оглежда наоколо занемалата нещастна земя. След това тя се доближила до изворчето, което бликало край пжтечката, седнала на един покрит с мжх камък и усмихнато погледнала в кристалната вода и по напжстрената с цветя ливада.

Шт! — Вжлните на поточето почнали да бжблят, клокочат, и се разговарят; цветята взели да издават приятна миризма; из тревите засвирили щурци; пжргави стройни пчелици и други мушици забржмчели из вжздуха, захвжркали шарени пеперуди; обадили се жаби из водата. Щжркелите и рибарите излезли на лов край реките, застанали очудени, подигнали глави и затракали с човки. Из гората излезли спрегнати сжрни и пжргави зайчета, горди елени и хитри лисици; щом чули музиката, те се приготовили да играят. И на всичко това най-много се радвали катеричките, които живеели на върха на липата, под сянката на която стояла девойката. „Хайде хоп! Хопа-хоп!“ викали те и скачали весело и без спир от клон на клон, отгоре надолу, отдолу нагоре.

От сжседното село дошли в гората няколко деца — момчета и момичета. Те вжрвели полека и отпуснато като стари хора. Катеричките почнали да им се карат: „Ей, застарели дечурлига, защо идете да ни разваляте играта?“

Щом видели децата хубавата девойка, спрели се и почнали боязливо и с очудване да я оглеждат. Някои по-страхливи деца намислили да се вжрнат, ала девойката им кимнала любезно, те се окуражили и се доближили до нея.

Колко добра, любезна и хубава била тази девойка! Децата не свалили очи от нея. И когато тя започнала да им разказва хубави приказки, те се захласнали в нея. Никой човек не можл тжй хубаво да разказва като нея. Все по-весели и засмени ставали лицата на децата; очите им почнали да блещят. Весели, щастливи и доволни, децата почнали да плещат с ръце.

„Аз ще ида в село да викам и другите“, извикало едно пжргаво момче и веднага изчезнало. Наскоро то се вжрнало и с него дошли много мжже и жени, момчета и момичета.